

II Ogólnopolskie Seminarium Studenckich Kół Naukowych nt. „Środowisko-Zwierzę-Produkt”

Sławomir Pietrzak

AR w Lublinie

Pod patronatem Dziekana Wydziału Biologii i Hodowli Zwierząt AR w Lublinie prof. dr hab. Tomáša Gruszeckiego zorganizowano 15 grudnia 2004 roku w Centrum Kongresowym AR II Ogólnopolskie Seminarium Studenckich Kół Naukowych nt. „Środowisko-Zwierzę-Produkt”. Inspiracją dla organizatorów (Studenckie Koło Naukowe Biologów i Hodowców Zwierząt) były bardzo pochlebne opinie uczestników tego typu seminarium, które odbyło się w 2003 roku z okazji 50-lecia Wydziału Zootechnicznego.

W obradach uczestniczyli studenci i pracownicy naukowcy z AR w Krakowie, UWM w Olsztynie, AR w Poznaniu, AR we Wrocławiu i AR w Lublinie. Ogółem zaprezentowano 30 doniesień naukowych w formie referatów oraz 10 posterów. Ze względu na to, że tematyka zgłoszonych prac obejmowała szeroki wachlarz zagadnień (dotyczyły one biologii ssaków, ptaków i ryb, a także hodowli i produkcji zwierząt gospodarskich oraz łownych czy też problemów ochrony środowiska przyrodniczego), seminarium podzielono na trzy sesje: A – biologia i hodowla zwierząt, B – ochrona środowiska, C – posterowa. Prace prezentowane w sesji A oceniało jury z AR Lublin w składzie: prof. dr hab. Mirosław Pięta (przewodniczący), prof. dr hab. Antoni Brodacki, dr hab. Waclaw Krasucki prof. AR. W sesjach B i C komisji oceniającej przewodniczył prof. dr hab. Witold Kowalik, a w jej składzie byli prof. dr hab. Leszek Tymczyna i prof. dr hab. Roman Dziedzic.

Studenci z Naukowego Koła Hodowców Bydła Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie podjęli próbę ustalenia związku między zawartością komórek somatycznych a szybkością oddawania mleka. Wykazano istnienie takiego związku, bowiem wydłużenie czasu doju powodowało istotny wzrost zawartości komórek somatycznych w mleku do powyżej 200 tys./ml (T. Sołtysiak i wsp.).

Analizując różne systemy odchowu cieląt, członkowie Studenckiego Koła Naukowego Hodowców Bydła AR we Wrocławiu stwierdzili wyższe przyrosty dobowe oraz większy obwód klatki piersiowej u cieląt utrzymywanych w budkach z wybiegiem (w stosunku do wychowu tradycyjnego), przy wczesnym wprowadzeniu w ich żywieniu zróżnicowanych pasz stałych. Różnice te były wyraźniejsze w przypadku buhajków. Częstotliwość występowania schorzeń, zwłaszcza układu oddechowego, była znacznie mniejsza przy zastosowaniu zimnego wychowu cieląt (N. Tyszkiewicz i wsp.).

Sekcja Hodowli Bydła Koła Naukowego Biologów i Hodowców Zwierząt AR w Lublinie przygotowała trzy doniesienia. Pierwsze dotyczyło zmian w gospodarstwach specjalizujących się w produkcji mleka z terenu Lubelszczyzny i Podkarpacia w latach 2000-2003 (W. Sawicka i wsp.). Ustalono, że w rejonie Podkarpacia (średnia powierzchnia gospodarstwa 45,3 ha, w tym łąki i pastwiska ok. 58%) średnia wydajność

mleka kształtowała się na poziomie 4919,6 l od krowy i była niższa w stosunku do rejonu Lubelszczyzny (średnia powierzchnia gospodarstwa 42,2 ha, w tym łąki i pastwiska ok. 38%), gdzie uzyskano 6486,4 l. W drugim doniesieniu przedmiotem badań było umaszczenie 560 sztuk bydła rasy simentalskiej z terenu Podkarpacia (M. Rejmak i wsp.). Na podstawie obserwacji określono, że ok. 67% stanowiło bydło łaciacie, a ok. 33% – jednobarwne. Przeważającą barwą była pomarańczowo-żółta (37,14%), a następnie brązowa (32,86%), wiśniowoczerwona (15,36%) oraz bułano-słomkowa (14,64%). Ponad 42% przebadanych osobników miało głowę jednolicie białą, a 27,5% łaciata; „okulary” zauważono u 169 krów (30,18%). Trzecie doniesienie dotyczyło zachowania się cieląt rasy limousine w ciągu 24 godzin po urodzeniu (K. Osiński i wsp.). W wyniku obserwacji stwierdzono, że cielęta wstawaly pierwszy raz po 26,5 minutach, wymię znajdowały po 59,6 minutach, a zaczynały ssać po 64 minutach, ssąc przeciętnie 6 minut. W ciągu pierwszej doby cielęta ssały średnio 11 razy przez około 87,4 minuty, a leżały (sen) 862 minuty.

Studenckie Koło Naukowe Hodowców Trzody Chlewnej z AR we Wrocławiu przeprowadziło badania, których celem była ocena tuczników uzyskanych w wyniku krzyżowania loch mieszańcowych wielka biała polska x polska biała zwiśloucha z czysto rasowymi knurami duroc i mieszańcami duroc x pietrain. Oceny dokonano na podstawie sprawdzenia ich wartości tucznej, rzeźnej i mięsnej. Średnie dzienne przyrosty życiowe tuczników czterorasowych przewyższały o 31 g przyrosty życiowe tuczników trójrasowych. Tuczniaki mieszańce z obu grup charakteryzowały się wysoką wydajnością rzeźną zimną, wynoszącą 78-79%. Pod względem zawartości mięsa w tuszy lepsze okazały się tuczniaki trójrasowe (o genotypie: 25% w.b.p., 25% p.b.z., 50% duroc) od mieszańców czterorasowych (25% w.b.p., 25% p.b.z., 25% duroc, 25% pietrain). Uzyskane wyniki świadczą o zasadności stosowania takich rodzajów krzyżowania, które zapewnią nie tylko dobrą wartość tuczną i rzeźną, ale również odpowiednio wysoki udział mięsa w tuszy tuczników (K. Łoś i wsp.).

Członkowie Sekcji Hodowli Trzody Chlewnej KNBiHZ AR Lublin przedstawili dwa doniesienia. W pierwszym analizowano wpływ pory roku na wartość wskaźników użytkowości rozplodowej 150 loch rasy wielkiej białej polskiej utrzymywanych w gospodarstwie doświadczalnym AR Lublin w latach 1999-2003 (K. Kowalczyk i wsp.). Na podstawie uzyskanych wyników stwierdzono kierunkową zależność pomiędzy sezonem a wskaźnikami rozrodu, takimi jak: długość cyklu reprodukcyjnego, liczebność miotu oraz plenność. W drugim opracowaniu (M. Stępień i wsp.) udowodniono przydatność świń syjamskich do chowu w warunkach gospodarstw agroturystycznych na podstawie długotrwałych obserwacji zachowania tych zwierząt.

Konie jako gatunek były przedmiotem 5 opracowań wykonanych w Kole Naukowym Biologów i Hodowców Zwierząt AR w Lublinie (3 w Sekcji Hipologicznej i 2 w Sekcji Etologii Zwierząt). Na podstawie badań, przeprowadzonych na 101 koniach w wieku od 4 do 7 lat, które w 2004 roku startowały w Mistrzostwach Polski Młodych Koni w skokach przez przeszkody, stwierdzono, że komputerowa analiza obrazu pozwala na liczbowe określenie długości odcinków i wielkości kątów poszczególnych części ciała konia związanych z wykonywaniem skoków przez przeszkody. Daje to możliwość porównania między sobą koni startujących w tym samym konkursie, jak również szacowania wielkości błędów, które ewentualnie popełniają. Ustalono znaczny odsetek występujących zaburzeń rytmu koni (szczególnie u 7-letnich), a także istotną statystycznie przewagę błędów popełnionych przez przednie

kończyny skaczących koni w stosunku do błędów kończyn tylnych. Uzyskano także potwierdzenie negatywnego wpływu zbyt bliskiego i dalekiego odskoku na poprawność stylu skoku konia (A. Baranowska i wsp.). Zastosowanie komputerowej analizy obrazu pozwoliło także na obiektywną ocenę układu ciała jeźdźców podczas wykonywanych skoków, poprzez liczbowe określenie wielkości poszczególnych kątów i odcinków. Dało to możliwość porównania jeźdźców startujących w różnych konkursach, a także tych samych jeźdźców dosiadających różnych koni. Wykazano, że w poszczególnych konkursach wystąpiła tendencja zwiększania się błędów tzw. wyprzedzania ciałem podczas skoku wraz ze zwiększającym się stopniem trudności konkursów (M. Kycia i wsp.). W innych badaniach Sekcji Hipologicznej rejestrowano tętno kłusaków podczas treningu oraz porównywano obliczone dla nich wskaźniki zaawansowania treningowego z tego typu wskaźnikami charakterystycznymi dla koni wierzchowych. W przypadku wskaźnika WDT (wskaźnik dystans-tętno) jego wartości u kłusaków okazały się zbliżone do typowych dla koni rajdowych, natomiast u koni wyścigowych pełnej krwi angielskiej poziom wymienionego wskaźnika okazał się wyższy (A. Nowak i wsp.).

Wpływ stresu odsadzeniowego na aktywność głosową źrebiąt czystej krwi arabskiej był tematem opracowania I. Gąsior i wsp. Okazało się, że odłączone od matek osobniki przeznaczone na aktywność głosową średnio 1,45% czasu obserwacji, trwającego 6 godzin. Najintensywniejsza wokalizacja występowała bezpośrednio po wyprowadzeniu klaczy; częstotliwość wydawania głosu dla całej badanej grupy w pierwszej godzinie kształtowała się na poziomie 15,13, natomiast w ostatniej zmalała do 5,37. Źrebięta pozostające w swoim boksie charakteryzowały się zdecydowanie mniejszą aktywnością głosową w porównaniu z dołączonymi.

Celem innej pracy Sekcji Etologii Zwierząt była analiza przejawów różnych form zachowania agresywnego klaczy czystej krwi arabskiej przebywających na pastwisku. Na realizowanie różnych form behawioru agresywnego młode klacze przeznaczały 0,37% czasu pobytu na pastwisku, zaś starsze prawie dwukrotnie więcej. Zaobserwowano pewne zróżnicowanie prezentowanych wzorców zachowania; w grupie klaczy młodych najczęściej występującą formą agresji było gryzienie (78,3%), zaś u starszych – przepędzanie (45,75%). W każdej z monitorowanych grup około 20% osobników nie wykazywało zachowań agonistycznych (A. Danek i wsp.).

Naukowe Koło Akwarystów „Labeo” z Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie przedstawiło ciekawą pracę dotyczącą wykorzystania gynogenezy (polega ona na zaplemnieniu jaja inaktywowanym plemnikiem, a następnie poddaniu go uderzeniowym zmianom warunków termicznych, ciśnieniowych lub chemicznych, czy też zaplemnieniu haploidalnego jaja plemnikiem samca ryby gatunku odległego w sensie systematycznym) w sztucznym rozrodzie karasia ozdobnego. W wyniku przeprowadzonych badań uzyskano ryby gynogenetyczne bez deformacji ciała. Wszystkie osob-

Fot. 1. Profesor Sławomir Pietrzak prowadzi obrady (fot. J. Piasecki)

niki były płci żeńskiej, co wykazało, że możliwe jest przeprowadzenie sztucznej gynogenezy karasia ozdobnego z zastosowaniem nasienia pochodzącego od innego gatunku (karp koi). Metoda ta zaczyna być wykorzystywana do tworzenia nowych linii (odmian) karasia, nawet z pojedynczych osobników (J. Kłos i wsp.).

W badaniach przeprowadzonych przez Sekcję Genetyki Zwierząt KNBiHZ AR w Lublinie wykorzystano metodę RAPD do porównania dwóch gatunków z rodziny *Canidae* na podstawie oceny polimorfizmu genetycznego. Odnotowano występowanie w badanych materiale od jednego do kilkunastu prążków o różnej długości i wyodrębniono na tej podstawie genotypy znacznie różniące się od siebie. Stwierdzono, że metoda ta może być z powodzeniem wykorzystywana do określania różnic pomiędzy lisami pospolitymi srebrystymi a jenotami, jak również pomiędzy populacjami wymienionych lisów (L. Daszkiewicz i wsp.). W ramach tej sekcji podjęto również próbę określenia markerów genetycz-

nych w badaniach masy ciała 214 lisów pospolitych srebrystych obu płci. Wśród badanych zwierząt wyodrębniono 34 genotypy na podstawie uzyskanych elektroforegramów. Stwierdzono występowanie odrębnych genotypów w grupie samic (7) i samców (14). Wśród uzyskanych genotypów wyodrębniono te, które wskazują na ich związek z masą ciała zwierząt charakterystyczną dla okresu zimowej dojrzałości okrywki włosowej (M. Mikulska i wsp.).

W sesji referatowej „Ochrona środowiska” interesującą pracę przedstawiło Koło Naukowe Inżynierii Ekologicznej z UWM w Olsztynie. Badano jakość wody w sezonie chowu narybku lina w stawie zasilanym biologicznie oczyszczonymi ściekami. Zaobserwowano wysoki odczyn wody (do pH 9,05), stężenia tlenu rozpuszczonego oraz natlenienia. Przy wysokim poziomie pH odnotowano niskie stężenia azotu amonowego, nie stwarzające zagrożenia dla wczesnych stadiów rozwoju ryb karpowatych. W warunkach zasilania stawu biologicznie oczyszczonymi ściekami nastąpiło tarło i wylęganie larw lina. Odłowiony narybek jesienny był wyrównany pod względem wielkości osobniczej i posiadał wysoki współczynnik kondycji (Ł. Graban i wsp.).

Celem badań członków Sekcji Zwierząt Łownych KNBiHZ AR w Lublinie było określenie rozrodności i plenności saren w dwóch różnych środowiskach Lubelszczyzny (Lasy Janowskie i Lasy Sobiborskie). Przeprowadzone analizy pozwoliły na stwierdzenie, że zróżnicowane warunki siedliskowe, jak również poziom drapieżnictwa (szczególnie presja wilków) w znaczący sposób wpływają na rozrodność saren oraz przeżywalność kozłąt w pierwszych miesiącach życia (Ł. Fedńczuk i wsp.).

Studenci z Sekcji Przyrodniczej KNBiHZ AR w Lublinie określili rozmieszczenie i liczebność sów w Poleskim Parku Narodowym i na terenach sąsiadujących oraz opisali miejsca występowania, a także terytoria puszczyka (K. Stepuch i wsp.).

Członkowie Koła Naukowego Ochrony Środowiska z Akademii Rolniczej w Poznaniu rozpoznali stan i strukturę kadr ochrony środowiska w powiatach województwa kujawsko-pomorskiego (A. Tomaszewska i wsp.) oraz przeanalizowali problemy i efekty wdrażania programu selektywnej zbiórki

Fot. 2. Uczestnicy seminarium (fot. J. Piasecki)

odpadów (A. Czarnasiak i wsp.). Z kolei Studenckie Koło Naukowe Hydrobiologów AR we Wrocławiu określiło przydatność wód z terenu miasta Wrocławia do celów rekreacyjnych.

W posumowaniu Seminarium Jury podkreśliło bardzo wysokie i wyrównane poziom prac, przyznając następujące nagrody i wyróżnienia.

Sesja referatowa „Biologia i hodowla zwierząt”

I miejsce – Agnieszka Baranowska, Magdalena Kycia – „Wykorzystanie komputerowej analizy obrazu w ocenie parametrów skoków koni”. Opiekun naukowy: dr hab. prof. nadzw. AR Sławomir Pietrzak, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Hipologiczna.

II miejsce – Karolina Liwska, Andrzej Lewandowski, Tomasz Olędzki, Miłosz Duzowski – „Charakterystyka rozwoju jąder oraz wybranych wyznaczników nasienia rosnących kogutów”. Opiekun naukowy: dr inż. Krzysztof Kozłowski, Naukowe Koło Drobiarzy UWM w Olsztynie.

III miejsce – Katarzyna Kluszycka – „Jak w Europie XXI wieku odkryć nowy gatunek ssaka?”. Opiekun naukowy: dr Dariusz Łupicki i mgr Radosław Działalek, Studenckie Koło Naukowe Zoologów i Ekologów AR we Wrocławiu.

Wyróżnienia równorzędne

– Jakub Kłós, Tomasz Perkowski – „Wykorzystanie gynogenezy w sztucznym rozrodzie karasia ozdobnego”. Opiekun naukowy: dr inż. Roman Kujawa, Naukowe Koło Akwarystów „Labeo”, UWM w Olsztynie.

– Wioletta Sawicka, Marcin Winiarski, Emilia Niezgoda, Monika Rejmak – „Zmiany w gospodarstwach specjalizujących się w produkcji mleka z terenu Lubelszczyzny i Podkarpacia w latach 2000-2003”. Opiekun naukowy: mgr Witold Chabuz, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Hodowli Bydła.

– Karol Osiński, Grzegorz Szurek, Paweł Żółkiewski, Waldemar Teter – „Badania nad zachowaniem cieląt rasy limousine w ciągu 24 godzin po porodzie”. Opiekun naukowy: mgr Witold Chabuz, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Hodowli Bydła.

– Marta Stępień, Patrycja Szponar, Damian Szpak, Paulina Bubicz, Tomasz Czop – „Świnie syjamskie – warunki chowu w gospodarstwach agroturystycznych”. Opiekun naukowy: dr Marek Babicz, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Hodowli Trzody Chlewniej.

Sesja referatowa „Ochrona środowiska”

I miejsce – Łukasz Graban, Paweł Chaberek – „Jakość wody w sezonie chowu narybku lina w stawie zasilanym biologicznie oczyszczonymi ściekami”. Opiekun naukowy: dr inż. Stefan Tucholski, Koło Naukowe Inżynierii Ekologicznej UWM Olsztyn.

II miejsce – Kamil Stepuch, Kamil Pawłowski – „Sowy *Strigiformes* Poleskiego Parku Narodowego i terenów sąsiadujących”. Opiekun naukowy: mgr Grzegorz Grzywaczewski, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Przyrodnicza.

III miejsce – Łukasz Fedeńczuk, Artur Górski, Mikołaj Kiryczuk – „Rozrodczość saren w warunkach naturalnych”. Opiekun naukowy: dr inż. Marian Flis, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Zwierząt Lownych.

Wyróżnienia równorzędne

– Leszek Koziróg, Wojciech Słomka – „Wpływ czynników atmosferycznych na aktywność owadów nocą nad „osłoniętymi” i „odsłoniętymi” ciekami wodnymi Pojezierza Iławskiego”. Opiekun naukowy: dr inż. Bożena Kordan, Naukowe Koło Entomologów „Pasikonik” UWM Olsztyn.

– Anna Tomaszewska, Paulina Kania – „Rozpoznanie stanu i struktury kadr ochrony środowiska w powiatach województwa kujawsko-pomorskiego”. Opiekun naukowy: dr Piotr Lewandowski, Koło Naukowe Ochrony Środowiska AR Poznań.

– Krzysztof Wiśniewski, Małgorzata Grajewska – „Zawartość DDT i jego metabolitów w tkance mięśniowej leszcza (*Abramis brama* L.) z jezior Warmii”. Opiekun naukowy: dr hab. Krystyna Skibniewska prof. UWM, Studenckie Koło Naukowe Ekologów Żywności UWM Olsztyn.

– Leszek Boczkowski, Iwona Gąsior – „Żółw jaszczurowaty (*Chelydra serpentina*) – egzotyczne zwierzę w chowie amatorskim”. Opiekun naukowy: dr inż. Jacek Rechulicz, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Rybactwa i Akwarystyki.

– Anna Czarnasiak, Marta Miara – „Problemy i efekty wdrażania programu selektywnej zbiórki odpadów „u źródła” na terenie Akademii Rolniczej im. A. Cieszkowskiego w Poznaniu”. Opiekun naukowy: dr Piotr Lewandowski, Koło Naukowe Ochrony Środowiska AR w Poznaniu.

Sesja posterowa

I miejsce – Anna Danek, Kamila Kwapisiewicz, Sylwia Dębak, Barbara Winiarska – „Zachowania agresywne kłaczki czystej krwi arabskiej w warunkach pastwiskowych”. Opiekun naukowy: dr inż. Wanda Krupa, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Etologii Zwierząt.

II miejsce – Agnieszka Nowak, Anna Byczek – „Zastosowanie wskaźników wydolnościowych do treningu kłusaków”. Opiekun naukowy: dr inż. Iwona Janczarek, mgr inż. Iwona Marchel, KNBiHZ AR Lublin.

III miejsce – Joanna Wilczyńska, Emilia Kałasz, Wojciech Jarzyna – „Określenie przydatności wód z terenu miasta Wrocławia do celów rekreacyjnych”. Opiekun naukowy: dr Magdalena Senze, dr Monika Kowalska-Górska, Studenckie Koło Naukowe Hydrobiologów AR Wrocław.

Wyróżnienia równorzędne

– Justyna Szweda – „Ocena mikrobiologiczna nasion wchodzących w skład karmy dla gryzoni”. Opiekun naukowy: mgr Wojciech Pusz, Studenckie Koło Naukowe Fitopatologów i Badaczy Agrocenoz „SKOSIK” AR Wrocław.

– Anna Bukowska, Paweł Zieliński – „Nieśność głuszców w warunkach hodowli zamkniętej”. Opiekun naukowy: dr inż. Marian Flis, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Zwierząt Łownych.

– Monika Mikulska, Agnieszka Pigan – „Próba określenia markerów genetycznych w badaniach masy ciała lisów po-

spolitych srebrzystych”. Opiekun naukowy: dr Andrzej Jakubczak, KNBiHZ AR Lublin, Sekcja Genetyki Zwierząt.

– Łukasz Ochnik – „Charakterystyka gołębi rasy zamojski”. Opiekun naukowy: dr Teresa Gwara, Studenckie Koło Naukowe Hodowców Drobiu AR Wrocław.

– Anna Brendowska, Daria Starzec, Joanna Wilczyńska, Anna Górna, Katarzyna Koźlik, Joanna Kubizna – „Sukcesja Kolorowych Jezierek”. Opiekun naukowy: dr Magdalena Senze, dr Monika Kowalska-Góralaska, Studenckie Koło Naukowe Hydrobiologów AR Wrocław.

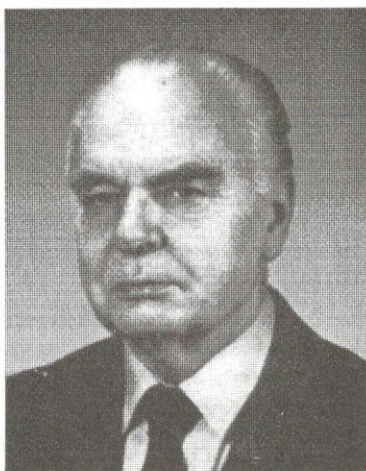
Doktorzy *honoris causa* Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy

Senat Akademii Techniczno-Rolniczej, na wniosek Rady Wydziału Zootechnicznego, w uznaniu dorobku naukowego i zasług dla rozwoju Akademii, nadał tytuł doktora *honoris causa* dwom wybitnym zootechnikom, prof. dr hab. Januszowi Załusce i prof. zw. dr hab. Andrzejowi Farudze. Nadanie tej najwyższej godności akademickiej odbyło się 21 stycznia 2005 roku w pięknej auli *Auditorium Novum*, w kompleksie budynków ATR w Fordonie. Rektor ATR wręczył stosowne dyplomy i odznaczył obu uhonorowanych medalem okolicznościowym. Uroczystość zgromadziła wielu znakomitych gości ze środowisk akademickich całej Polski, instytutów branżowych, przedstawicieli praktyki zootechnicznej oraz reprezentantów administracji samorządowej regionu warmińsko-mazurskiego i kujawsko-pomorskiego.

Warto przy tej okazji przybliżyć sylwetki uhonorowanych zootechników.

PROFESOR DR HAB. JANUSZ ZAŁUSKA

Syn ziemi mazowieckiej, urodził się 28 grudnia 1913 roku w Warszawie. Jego rodzice: Jan (lekarz, dr nauk medycznych, społecznik i gorący patriota) i Edwarda Maria z Przyłuskich (pedagog) pochodzili ze środowiska właścicieli ziemskich. W 1939 roku ukończył studia na Wydziale Rolnym SGGW. Specjalizował się pod kierunkiem prof. dr Jana Rostafińskiego w zakresie hodowli zwierząt. Podczas studiów ukończył Szkołę Podchorążych

Rezerwy we Włodzimierzu Wotyńskim i odbył obowiązką służbę wojskową, a także staż naukowy w Polskim Instytucie Wetnoznawczym (PIW) w Warszawie, w którym od 1 stycznia 1938 roku rozpoczął pracę zawodową i naukową. W 1939 roku zawarł związek małżeński z Krystyną Tabaczyńską, w przyszłości cennym współpracownikiem i profesorem nauk rolniczych.

Po wojnie podjął pracę jako asystent w SGGW, a następnie jako kierownik ZZD Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Stanisławowie k. Jeleniej Góry i w Rabie Wyżnej na Podhalu. W 1956 roku przeniósł się do Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie, gdzie w 1961 r. uzyskał stopień naukowy doktora. Od 1963 r. pracował w ART w Olsztynie. W 1964 roku habilitował się na Wydziale Hodowli Zwierząt WSR w Poznaniu. W 1973 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. Od września 1971 roku został przeniesiony do Bydgoszczy, gdzie przez 20 lat współtworzył Wydział Zootechniczny. Był głównym organizatorem i kierownikiem kolejno: Oddziału Instytutu Hodowli i Technologii Produkcji Zwierzęcej Filii WSR Poznań, Zespołu Hodowli Zwierząt, Zakładu Hodowli Owiec i Trzody Chlewnej. Jako kierownik Zespołu Hodowli Zwierząt przygotował kadrę samodzielnych pracowników naukowych, którzy objęli kierownictwo Zakładów: Genetyki Zwierząt, Hodowli Bydła i Hodowli Trzody Chlewnej. Zakładem Hodowli Owiec i Koni kierował do 1991 roku, mimo przejścia na emeryturę.

Profesor J. Załuska realizował swoje zainteresowania naukowe głównie w zakresie hodowli owiec i koni. Jako pierwszy w Polsce przeprowadził badania nad użytkowym krzyżowaniem owiec, uzasadniając celowość stosowania tej metody w praktyce hodowlanej. Scharakteryzował strukturę przestrzenną produkcji pasz gospodarskich w Polsce, sugerując powiązanie z nią odpowiednich kierunków produkcji owczarskiej. Rozwinął badania analityczno-rodowodowe oraz badania nad spokrewnieniem pogłowia stadnin mazurskich konia wielkopolskiego.

Był promotorem 10 doktoratów, opiekunem 3 ukończonych przewodów habilitacyjnych, recenzentem 19 rozpraw doktorskich, 12 habilitacji, 13 postępowania o nadanie tytułu profesora. Opracował 3 recenzje o powołanie na stanowisko docenta. W kierowanych przez Profesora jednostkach organizacyjnych wykonano 195 prac magisterskich, w tym 90 pod jego osobistym kierunkiem. Jest autorem lub współautorem 9 podręczników, w tym dwóch wydanych za granicą.

Od roku 1938 jest członkiem Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego (PTZ). Był jednym ze współzałożycieli Koła PTZ w Bydgoszczy i od momentu jego powstania (1972) zasiadał w zarządzie Koła, a w latach 1984-1992 był jego przewodniczącym. Reprezentował PTZ w Europejskiej Federacji